

12

COVER STORY

Lecțiiile unei „SINGLE MOM”

CUM SE REÎNVAȚĂ ATENȚIA,
CARE SUNT CELE MAI
PREȚIOASE ȘI FRAGILE
LUCRURI ÎN VIAȚĂ ȘI ALTE
POVEȘTI DIN MAGAZINUL
DE PORTELANURI.

de Diana-Florina Cosmin
fotografii de Mihai Barbu/Photoliu

Am preferat versiunea americană în defavoarea termenului neaos de „mamă singură”, pentru că termenul de „singur” are conotații mai degrabă negative în dicționarul explicativ al limbii române și m-a dus mereu cu gândul la „înstrăinare” și „solitudine”. Ori, în cazul Irinei Wagner, jumătatea echipei creative de la „Wagner - Arte frumoase și povești”, statutul de „single mom” se înscrie în realitatea unei existențe pline, din care n-au lipsit niciodată oamenii inspiraționali, prietenile adevărate și, încă din copilărie, arta și toate lucrurile frumoase.

Fiecare zi din viața Irinei și a Clarei, fetița sa în vîrstă de șapte ani, este un nou pretext de scris și desenat povești, dar și de împărtășit lecții de viață, „învățătorul” nefind întotdeauna jumătatea maternă. „Clara îmi oferă o mulțime de lecții și, pentru prima dată în viață, nu mă răzvrătesc”, zâmbește Irina.

FACEM ÎMPREUNĂ EXERCIȚII DE CONTEMPLARE, PENTRU A FI PREZENTE ÎN CEEA CE SE ÎNTÂmplă ÎN JURUL NOSTRУ.

„Sunt foarte atentă la ceea ce îmi spune, fiindcă la ea totul este curat, direct, fără bagaje și sensuri ascunse și mă face atentă la multe lucruri”: de la judecăți estetice despre o anumită pereche de pantofi sau despre ținuta aleasă pentru o ocazie și până la taxarea tranșantă a inevitabilelor metehne pe care oamenii mari nici nu le mai conștientizează. „Când sunt puțin nervoasă și am o reacție mai

dură cu privire la un anumit lucru, îmi atrage atenția că problema este la mine”, explică Irina. „Îmi spune, foarte serios, că sunt supărată din alte motive și că situația respectivă nu are nicio legătură”.

Toate sunt lecții care țin de dragoste și de viață, două valori cu care Clara relatează deja cu o maturitate plină de candoare. Se bucură mult și total de fiecare lucru, speră fără îndărjiri inutile, nu are încă habar că pe lume există înțelesuri ascunse, nuanțe întunecate sau neadevăruri de complezență și emite cu un firesc absolut adevăruri cu rol de revelație pentru oamenii mari din jurul ei.

Când avea cinci ani, a uimit-o pe Irina cu o replică oferită la finalul unui „perdăf” legat de importanța grădiniței și a învățăturii în general: „Mamă, să știi că în viață nu doar școala e importantă, în viață e importantă dragostea și e importantă viața însăși”. Și tocmai despre

sunt copiii, Irina îmi infirmă teoria. Se pare că, oricât de restrictiv ar fi accesul la tablete, televizor și gadgeturi (Clara are voie doar o jumătate de oră zilnic), chiar și puținul timp petrecut în fața ecranelor îi face pe copii mult mai neatenți la natură, sunete, păsări și la tot ce se întâmplă în jurul lor. În vreme ce lumea virtuală îi absoarbe și le oferă instantaneu o explozie de adrenalină, privitul unui copac din lumea reală nu poate livra placerea la fel de rapid, ceea ce implică multă răbdare exersată, atât din partea mamei, cât și a fiicei.

„Facem împreună exerciții de atenție, de contemplare, pentru a fi prezente în ceea ce se întâmplă în jurul nostru”, explică Irina. „Învățăm să ne uităm din nou la natură, ceea ce și pentru mine e ca un exercițiu de yoga”, râde Irina.

Când nu se află la căsuța de pe malul lacului unde își petrec weekend-

viață încearcă Irina să-o învețe cât mai mult, dar despre acea viață care se întâmplă în jurul nostru când suntem prea ocupați cu telefonul, tableta, știrile și toate cele o mie și una de gânduri care ne populează mintea în fiecare moment.

Deși eram absolut convinsă că singurele ființe care încă mai reușesc să se bucure de clipa prezentă fără ca mintea să le zboare în cele patru zări

urile, cea mai mare parte a timpului pe care mama și fiica îl au la dispoziție se derulează în atelierul din Cotroceni al surorilor Wagner, printre porțelanuri, bijuterii și artiști, un univers pe care Clara și-a manifestat deja dorința de a nu-l părăsi niciodată. Face șah, tenis, schi și este foarte talentată la desen, dar întrebăță la un moment dat ce-și dorește să facă în viață – a dat singură verdictul:

ar vrea să conducă, într-o zi, atelierul „Wagner - Arte Frumoase și Povești”.

Departate de a fi doar visul unei fetițe talentate la desen, planurile Clarei sunt deja extrem de pragmatice și de orientate spre business. Întrebată de un prieten de familie care ar fi primele decizii pe care le-ar lua în calitate de manager al atelierului, mica antreprenoare a răspuns dintr-o suflare că ar reduce cheltuielile

cu aurul, cea mai scumpă materie primă, și că și-ar amplasa propriile lucrări în poziții mai vizibile pe rafturi. Ceea ce, de altfel, a și început să facă.

„De multe ori ne trezim că dă la o parte porțelanurile, își aşază desenele, le pune prețuri și ne roagă să le lăsăm acolo, ca să le vadă și clienții”, râde Irina. „Ne dăm seama de starea ei de spirit și de ceea ce se petrece în sufletul ei din

ceea ce desenează”. Așa a realizat Irina că dorința Clarei de a urma o carieră în artă nu este doar o joacă sau o formă de mimetism. Când i s-a dat la școală tema de a desena „Ce îmi doresc să fac când voi fi mare”, s-a schițat pe ea însăși pictând, în încăperile atelierului Wagner, neuitând să figureze însă și un laptop mic, așezat pe o masă de pe fundalul imaginii. Semn că, oricât de mult am încerca să-i aducem în clipa prezentă, copiii zilelor noastre vor trăi întotdeauna în două lumi deodată.

Știind că îi place foarte mult să schițeze păsări de toate culorile, Irina și sora ei, Ana - jumătatea creativă a atelierului „Wagner - Arte Frumoase și Povești” - s-au gândit să lanseze o colecție-capsulă de porțelanuri pornind de la câteva desene de ale Clarei, spre a-i încuraja în continuare talentul. Deocamdată, pentru a o învăța și valoarea banilor, mama organizează periodic „licitații” de desene la care participă familia și prietenii apropiati. În urma lor, micuța artistă își câștigă cinstiț banii de buzunar pe care, cu pasiune de colecționar, îi cheltuiește pe păpușile Monster High.

Tot spre deosebire de adulți, viziunea ei asupra lucrurilor este mult mai senină și relaxată, stăpânind cu naturalețe acea „detașare” despre care vorbesc toate teoriile succesului: lasă lucrurile să-și urmeze cursul, nu se agită, nu se atașează și nu se cramponează niciodată de ceea ce n-a ieșit așa cum își dorea. Trece mai departe, cu o capacitate inepuizabilă de a-și construi noi așteptări și vise tot mai luminoase. O lecție pentru orice om mare.